ההרפתקה
של ארנבות פלופסי

כתבה וציירה באטריקס פוטטר

יצא לאור בשנת 1906

אומרים שאכילת חסה מרדימה.
מעולם לא הרגשתי רדומה אחרי אכילת חסה, אך הרי אינני ארנבת.
אבל חסה בוודאי השפיעה כך על משפחת ארנבות פלופסי.

כשבנימין בוני גדל הוא התחתן
עם בת דודו פלופסי.
הייתה להם משפחה גדולה,
שמחה ובזבזנית.
אינני זוכרת את שמות הילדים,
אך לכולם יחד קראו ארנבות
פלופסי.

מאחר שלא תמיד היה מספיק אוכל לכולם, בנימין נהג לשאול כרוב מהגיס שלו, פטר הארנב, שהחזיק משתלה יפה.

אך לפעמים לפטר הארנב לא היו
ראשי כרוב עודפים

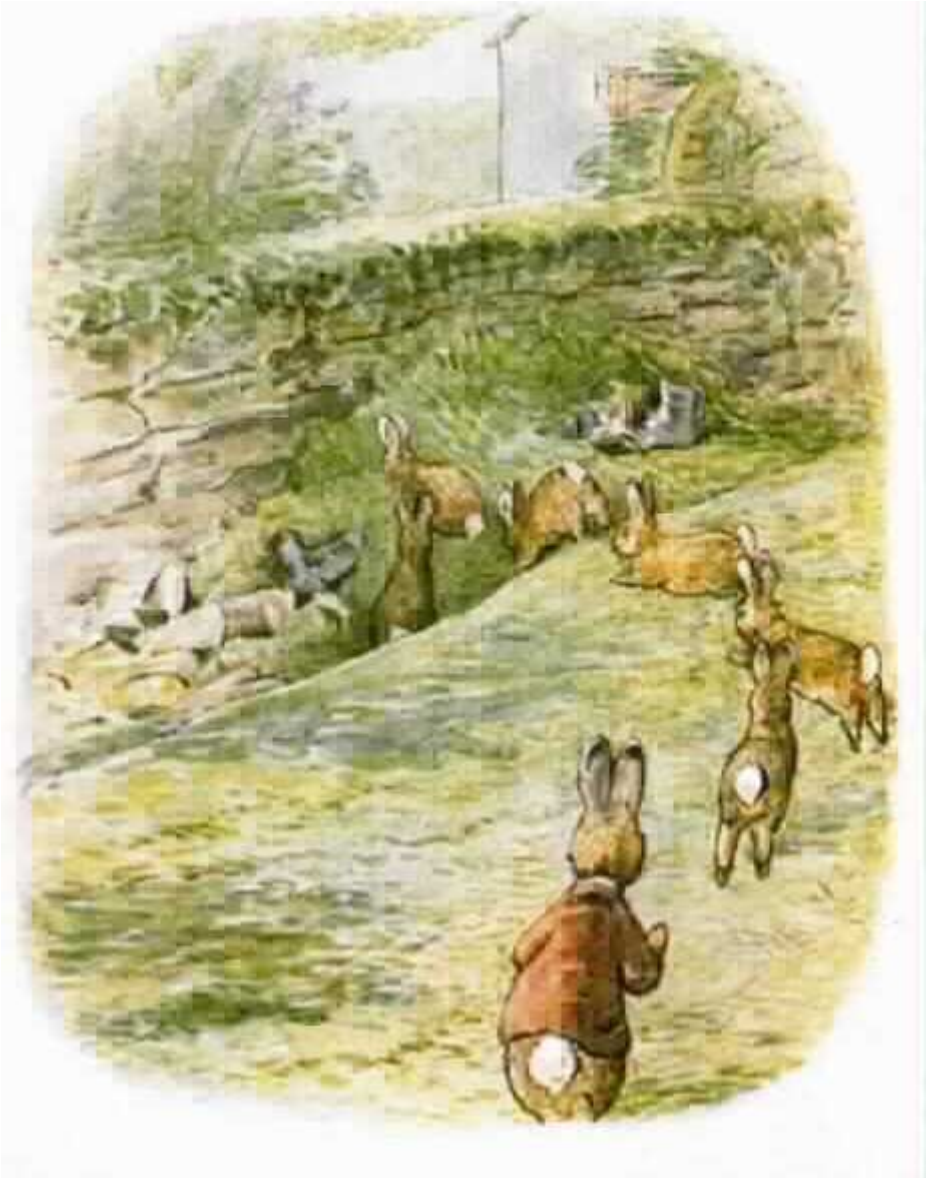

במקרים כאלה ארנבות פלופסי הלכו מעבר לשדה, לערמת אשפה בתעלה מחוץ לגנו של מר מקגרגור

הערמה של מר מקגרגור הכילה האשפה מעורבת. היו שם צנצנות ריבה ריקות, שקיות ניר והרבה, הרבה דשא ממקצצת הדשא, שלפעמים היה לו טעם שמן. היו גם כמה קישואים רקובים למחצה ונעל ישנה אחת או שתיים.
ויום אחד – איזו שמחה – כמות גדולה של חסה שגדלה מעל הדרוש והתחילה לפרוח.

ארנבות פלופסי פשוט התמלאו בחסה, ולאט, לאט, אחד אחרי שני נעשו רדומים ונשכבו בדשא המקוצץ.
בנימין לא היה רדום כמו הילדים שלו. לפני שהלך לישון שם על ראשו שקית ניר כדי שהזבובים לא יפריעו לו.

ארנבות פלופסי ישנו נהדר בשמש החמה. רחוק, מהשדה שמעבר לגינה נשמע רעש של מכונת דשא. זבובים כחולים זמזמו ליד החומה ועכבר זקן חיטט בין צנצנות ריבה.
(שמו של העכבר היה טומאס טיטלמאוס, עכבר שדה בעל זנב ארוך.)

העכבר הזיז את שקית הניר
והרעש העיר את בנימין בוני.
העכבר התנצל ואמר שהוא מכיר
את פטר הארנב.

הם התחילו לשוחח, אך פתאום שמעו צעדים כבדים. זה היה מר מקגרגור, שבא להוריק את שק דשא מקוצץ, ועשה זאת ישר על ארנבות פלופסי הישנות!
בנימין הסתתר תחת שק הניר שלו, העכבר נכנס לצנצנת ריבה ריקה.

הארנבים הקטנים חייכו יפה תוך שינה, תחת ערמת הדשא המקוצץ. הם לא התעוררו כי חסה הרדימה אותם חזק.
הם חלמו שאמא פלופסי משכיבה אותם למיטות הקציר שלהם.
אחרי שהוריק את השק מר מקגרגור הביט למטה. הוא ראה פתאום אוזניים חומות קטנות בולטות מהדשא המקוצץ. הוא הביט בהם זמן מה.

הוא ראה פתאום שזבוב התיישב
על אוזן אחת, וזו זזה קצת.
מר מקגרגור ירד לערמת
האשפה..
"אחד, שניים, שלושה, ארבע!
חמישה! שישה ארנבונים קטנים!"
אמר כשהוא מכניס אותם לתוך
השק שלו.
ארנבות פלופסי חלמו עדיין על
אמא שלהם. הם זזו קצת אך לא
התעוררו.

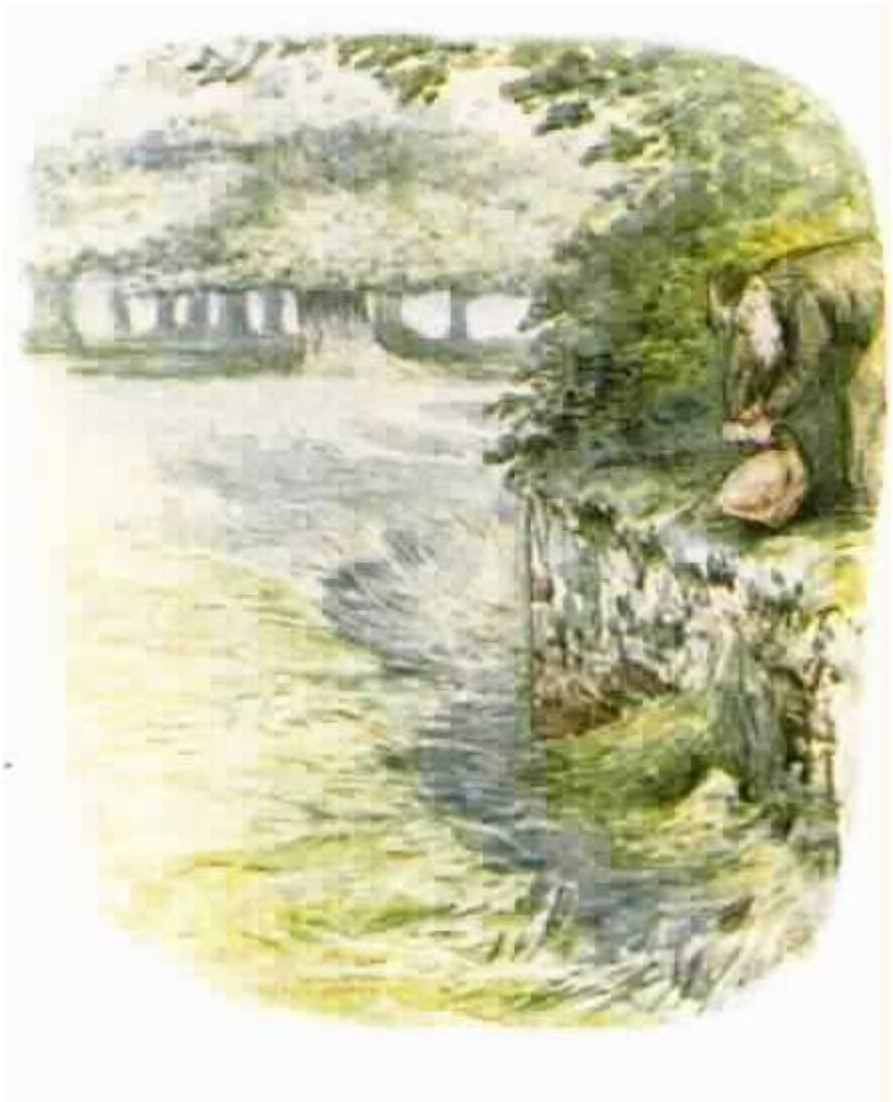

מר מקגרגור קשר את השק בחבל
והשאיר אותו על החומה.
הוא הלך להחזיר את מכונת
הדשא שלו

כאשר הלך, הגברת פלופסי (שנשארה בבית) באה דרך השדה. היא הביטה בחשדנות על השק ושאלה את עצמה איפה כולם?

ואז העכבר יצא מהצנצנת ובנימין הוריד את שקית הניר שלו מראשו. הם סיפרו לה את המקרה העצוב.
בנימין ופלופסי היו מיואשים. הם לא יכלו לשחרר את החבל.
אך מר טיטלמאוס היה בעל תושייה. הוא התחיל לכרסם חור בתחתית השק.

ההורים הוציא את הארנבונים הקטנים מהשק וצבטו אותם כדי להעירם.
אחר כך מילאו את השק בקישואים רקובים , הוסיפו מברשת ישנה ושתי לפתות רקובות

ואז הסתתרו כולם מאחורי שיח
והביטו אחרי מר מקגרגור.

מר מקגרגור בא, לקח את השק
והלך איתו. השק נראה לו די כבד.
משפחת פלופסי עקבה אחריו
ממרחק בטוח.

הם ראו איך הוא נכנס הביתה ואז
התגנבו לחלון כדי לשמוע.

מר מקגרגור זרק את השק על הרצפה. אילו ארנבות פלופסי היו שם בפנים זה היה מכאיב להם מאוד.
הם שמעו איך הוא גורר את הכסא שלו על הרצפה ומגחך.
"אחד, שניים, שלושה, ארבעה, חמישה, שישה ארנבונים קטנים!" אמר מר מק גרגור.

"הה, מה קלקלת עכשיו?" שאלה הגברת מקגרגור.
"אחד, שניים, שלושה, ארבעה, חמישה, שישה ארנבונים קטנים!"
חזר מר מקגרגור כשהוא סופר על אצבעותיו "אחד, שניים, שלושה.."
"על תתחכם איש מטופש, מה פירוש הדבר?"
"בתוך השק! "אחד, שניים, שלושה, ארבעה, חמישה, שישה!
(הארנבון הצעיר ביותר עלה עכשיו על אדן החלון.)

גברת מקגרגור לקחה את השק ומשמשה אותו. היא אמרה שהיא מרגישה משהו כמו שישה, אך הם בוודאי זקנים מאוד כי הם קשים ויש להם צורות משונות.

"לא מתאים לאכילה, אבל העורות יתאימו כדי לרפד את המעיל הישן שלי."

"לרפד את המעיל? צעק מר מקגרגור "אני אמכור אותם ואקנה לעצמי טבק!"

"איזה טבק! אני אכרות את ראשיהם ואפשוט את העורות."

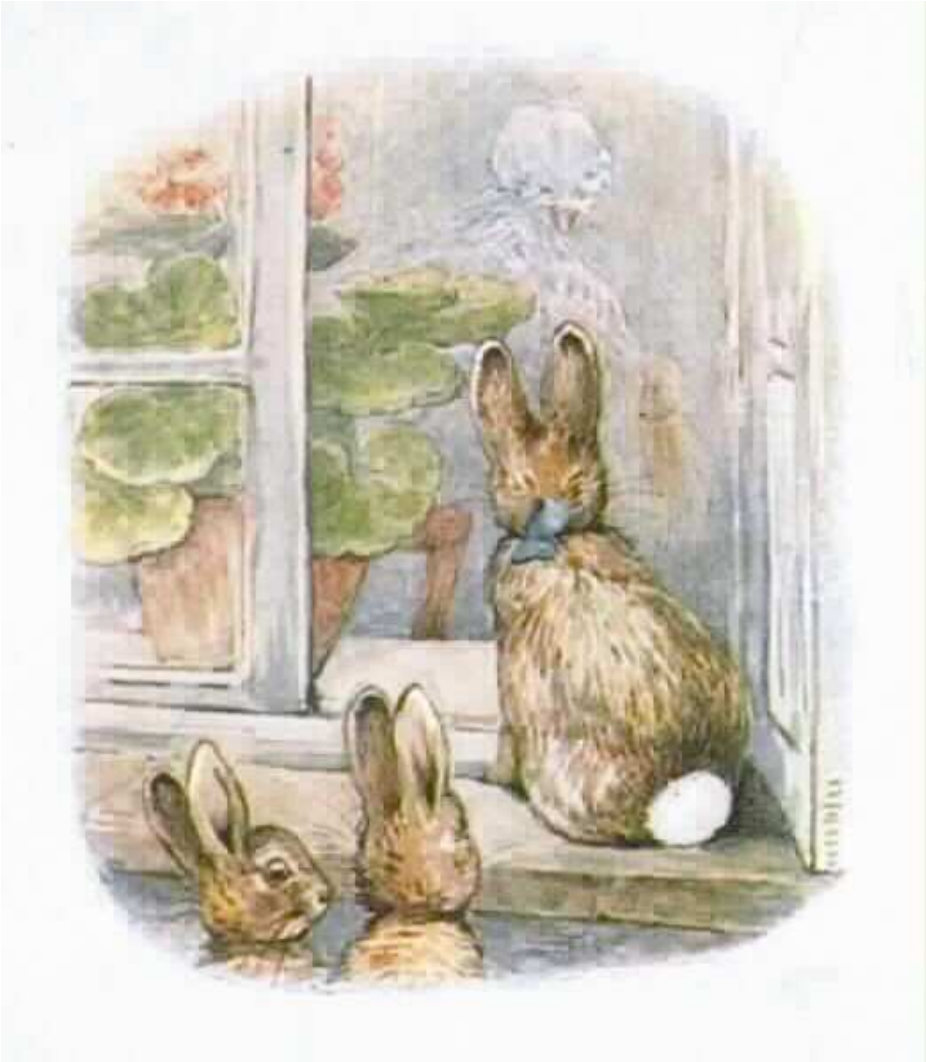

גברת מקגרגור פתחה את השק והכניסה יד פנימה. כשהרגישה בירקות הרקובים כעסה מאד ואמרה שמר מקגרגור עשה זאת בכוונה.

גם מר מקגרגור כעס מאוד. הוא זרק את אחד הקישואים הרקובים דרך החלון וזה נפל על הארנבון הצעיר ביותר. זה כאב קצת.

ואז בנימין ופלופסי החליטו
שהגיע זמן ללכת הביתה.

וכך מר מקגרגור לא יכול היה לקנות טבק שלו וגברת מקגרגור לא קיבלה את העורות שלה. אך לקראת החורף טומאס טיטלמאוס קיבל הרבה צמר ארנבות ויכול היה לעשות לו מעיל עם ברדס וזוג כפפות חמות.